

Hírmondó

A Nagyboldogasszony Plébánia lapja
C S O N G R Á D

VI. évf. I. szám

2009. Ősz

„Mert Istennél semmi sem lehetetlen!” (Lk 1,37)

Kedves Olvasó!

Kétszázötvenéves szünet után megkíséreltük feléleszteni a hagyományt, átgondolni újságunk küldetését. Alig egy hónapja összeállt egy lelkes kis csapat - az új képviselőtestületből -, akik arra vállalkoztak, hogy közösségépítő céllal megpróbálják az egyházközösségekben élőket írásban is tájékoztatni.

Mindezek szellemében fogadják szeretettel és megértéssel munkánk eredményét, melyet szándékaink szerint a jövőben folytatni szeretnénk az Önök gondolataival, ötleteivel színesítve!

Szerk.

"Krisztus hűsége, a papok hűsége"

Ez a témája a papoknak szentelt évnek! A Szentatya június 19-én nyitotta meg a papok évét a Szent Péter-bazilikában tartott ünnepi vesperás keretében. Vianney Szent Jánosnak, a papok védőszentjének ereklyéit erre az alkalomra Rómába hozta Guy Bagnard, a franciaországi Belley-Ars püspöke. Az év 2010. június 19-én zárul a Szent Péter téren a Papok Világtalálkozójával.

Egy pappal kapcsolatban sokszor merülnek fel bennünk is kritikák, kívánságok: Túl hosszán prédikál? Vagy elintézi pár szóval? Nem érintkezik híveivel, vagy netán túlságosan is barátkozó?

Nehezen mozdul, vagy kimerítően szervez? Furcsa szokásai vannak? Bizony gyakran pletykálunk, bíráljuk a szálkát, miközben észre sem vesszük saját gerendánktól, hogy mégiscsak szépen beszél, megszívlelendő dolgokat mond, lelkes vagy éppen bölcsen nyugodt, becsületesen készül, mindenre figyel, szervez, koordinál és imádkozik.

Szoktunk mi imádkozni a papokért? Kellően megbecsüljük őket?

„Urunk, adj nekiünk jó papokat, ne olyanokat, amilyeneket megérdemlünk! Akik Neked szolgálni szeretnének, és nem uralkodni helyetted. Akik a Te igazságot hirdetik, és nem a sajátjukat erőltetik ránk. Akik nem szégyellnek rólad mindenütt beszélni, de tudnak tapintatosan magukról hallgatni. Akik hiszik mindazt, amit tanítottál, és azt nem csak velünk elhitetni akarják. Kérünk Urunk, enged megértenünk, hogy ők is csak emberek, s hogy ők is minél jobban megértsék: mi bennük is keressük jószágos arcod fényét.

Mi Urunk, irgalmas Istenünk, kérünk téged, áldd meg papjainkat, püspökeinket, és adj nekik élő hitet, hogy megerősíthessék a mi hitünket Benned, föllobbantsák közösségeinkben azt a tüzet, amelyről Te mondtad: mennyire szeretnéd, hogy föllobbanjon. Kérünk, tanítsd meg őket és minket is bölcsen és irgalmasan szeretni, hogy kiáradjon a világra öröme!”

Szerk.

Lelkipásztori bemutatkozás és köszöntés

Kedves Csongrádiak!

Szeretettel köszöntök minden, a Nagyboldogasszony plébániához tartozó krisztushívőt, és mindazokat is, akiknek ez az újság a kezébe kerül. 2009. augusztus 1-vel én vettem át a csongrádi plébániák és a

hozzá tartozó települések (Felgyő és Bokros) vezetését.

Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: Salamon László vagyok. Kisteleken születtem, a középiskolát az esztergomi ferenceseknél végeztem, majd Szegedre kerültem a papi szemináriumba. 1996-ban Zsótér atya idején töltöttem itt fél évet diakónusi gyakorlaton. Meghatározó élmény volt számomra nemcsak Zsótér atya személyisége, hanem az akkoriban megtapasztalt csongrádi egyházi-, közösségi élmény.

1997-ben szenteltek pappá, újmisést itt, a Nagyboldogasszony templomban is celebrálhattam, Zsótér atya volt a szónokom.

Első állomáshelyem Szentes volt, majd két évig Gyula, végül a szegedi Dóm. A gyulai káplánságom ideje alatt kezdtem el az egyházzenei karnagyképzőt Budapesten a Mátyás templomban, egyházkarnagyi diplomát szereztem 2005-ben. Közben a zenei érdeklődésem a gregorián ősi éneke felé fordult: öt éven keresztül nyaranta Pannonhalmán mesterkurzusokon vettem részt, és mester diplomát kaptam gregorián énekből.

A szegedi Dómban eltöltött egy év káplánság után hívott a püspök atya prefektusnak és főiskolai tanárnak a szegedi szemináriumba. Itt négy évet töltöttem el: taníthattam a nemrég felszentelt Forgó Miklós atyát, az utóbbi évtizedek csongrádi papi hivatását, de az utóbbi idők káplánjait: Tótsi Bálint, Kasuba Róbert, Sutka István, Péntek Zsolt, Cibian Miklós atyákat, sőt elődömet, Janes Zoltánt is.

Saját kérésemre helyezett vissza a püspök atya plébániai szolgálatba: Apátfalvát és a hozzá tartozó két filiát: Magyarcsanádöt és Királyhegyest kaptam működési területemként.

Mivel pedig a jó pap holtig tanul, a prefektusi idő alatt elvégeztem a Szegedi Tudományegyetem vallástudomány szakát – vallásnéprajzi specializációval.

Apátfalváról pedig Budapestre, a kánonjogi továbbképzésre jártam, amit elvégeztem, jelenleg a doktoriskola növendéke vagyok.

Továbbra is tanítok a szegedi Gál Ferenc Hittudományi Főiskolán: éneket, retorikát, homiletikát (ez a papok prédikálásra tanításának tárgya), valamint a nemrég indult, államilag is elismert kántor szakon, - mint egyházmegyei zeneigazgató, - népéneket és gregoriánt.

Mindezeket nem dicsekvésként írtam le: távol álljon tőlem. Különben is szeretném követni egykori elődöm, diakónusként plébánosom Zsótér atya közismert szerénységét és alázatát.

Azért írtam ezt le, hogy bemutassam: ezek vannak a tarsolyomban. Mert mindazzal, amit tanultam, ami vagyok (12 év papi tapasztalata) szeretném szolgálni a csongrádi krisztushívőket, és azokat is, akik még nem hisznek Krisztusban, egyszerűen mindenkit. Akár a szentmiséken, szertartásokon, plébániai együttléteken, akár hangversenyeken vagy más zenei alkalmakon (hiszen a zene felekezetek feletti), ezekkel együttműködve, nekik helyt adva: egyszerűen minden létező helyen és eseményen, - amennyire tőlem telik - szolgálni szeretném a rámbízottakat.

Amikor köszöntöttek a templomban az első augusztusi vasárnapon, az egyházközség világi elnöke erre a szentpáli idézetre hívta fel a figyelmemet: „*mindenkinek mindene lettem*”. Akkor ezzel a szintén Szent Pál apostoltól származó, gondolattal választottam: „*...nem a tiéteket keresem, hanem titeket kereslek.*”

Pál így ír: „*Nos, most harmadszor készülök hozzátok, de nem leszek terhetekre, mert nem a tiéteket keresem, hanem titeket kereslek. Hiszen nem a gyermekek gyűjtenek a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek*” (2Kor 12;14)

Ezt én úgy értelmezem, hogy mindenkinek szeretnék lelki atyja lenni, vagyis mindenkinek mindene. Azzal, aki vagyok (felszentelt pap, plébános, esperes), azzal, amit az évek folyamán gyűjtöttem (tudás, tapasztalat).

Persze: nem tudok minden várakozásnak és elvárásnak megfelelni, hiszen sokféle papkép, atyákép él mindannyiunkban. De nem is ezeket keresem: „titeket kereslek”, vagyis mindazokat, akik elfogadják nyitott szívvel a közeledést, s ami még sokkal fontosabb: a rábízott evangélium, Krisztus Urunk jó hírének hirdetését. Ezért vagyok itt, és ebben szeretnék összefogni, összetartani minden csongrádival, aki ezt jó és elérendő közös célnak tartja.

Salamon László
esperes - plébános

Kápláni bemutatkozás

Cibian Miklós vagyok, 1981-ben születtem az erdélyi Déva városában. 1999-ben érettségiztem a brádi Avram lancu Gimnáziumban. 2000 – 2002 között a gyulafehérvári, majd a nagy-szebeni jogi egyetem hallgatója voltam.

2002-ben megszakítottam jogi tanulmányaimat, és az akkori Szegedi Hittudományi Főiskolára (most Gál Ferenc Hittudományi Főiskola) jelentkeztem. 2003 és 2007 között voltam a Szent Gellért Egyházmegyei Papnevelő Intézet papnövendéke. 2007 őszén a szegedi Szt. Rókus plébánián még csak kispapként kezdtem el az évi pasztorális gyakorlatomat. Ez alatt az idő alatt történt (december 8-án) a diakónusszentelésem. 2008 hamvazószerdáján, diakónusként, a szentesi Szt. Anna egyházközségbe kerültem. Itt töltöttem a pasztorális gyakorlatom utolsó részét egészen papszentelésemig, amelyre 2008. június 14-én került sor a szegedi Dómban. Első kápláni beosztásom a gyulai Nádi Boldogasszony egyházközségbe szólt, amit augusztus 1-jével kezdtem el.

2009 augusztusától Csongrádra helyeztek. Nagy örömmel fogadtam, hogy az Önök városába jöhettek. Remélem, hogy csongrádi szolgálatom alatt a hívek szeretetközösségében tudjuk majd továbbépíteni Isten országát.

Cibián Miklós
káplán

A Nagyboldogasszony Plébániáról és a lelkipásztori tervről

Amikor plébániánkról gondolkodunk, az Egyház önmagáról szóló tanítását vesszük alapul:

„A plébánia... elsősorban nem struktúra, terület vagy épület; hanem inkább Isten családja, testvériség, amelynek egy a lelke, családi testvéri és befogadó ház, a keresztyén hívők közössége.”

(Christifideles Laici 26)

A plébánia tehát először is **egyházi közösséget** jelent. A Szentírás és az egyházi dokumentumok egy élő plébániaközösségről beszélnek, amely **helyi egyház**: Isten szeretetének jele környezetében, testvéri közösség, amelyben minden korosztály képviselve van, és amelynek lényegi eleme, hogy nem csak „létezik” vagy fogy, hanem kovász: **missziós közösség**, amelynek vonzása megtéréseket indít el. **A plébániai lelkipásztorkodás fő célja, hogy a plébánia élő egyház legyen**, Krisztus jele és jelenléte a világban, amely minden embert meg tud hívni az üdvösségre. A lelkipásztorkodás feladata a hívek gondozása egyénenként (sajátos helyet adva a lelkivezetésnek) és csoportokban (szentségek, hitoktatás, családok gondozása, öregek, betegek evangelizálása stb.). A korai Egyház gyakorlatára és megfogalmazására is visszanyúlva az Egyház életének négy fő területe van: a **liturgia**, a **diakonia** (szolgálat) a **martyria** (tanúságtétel) és a **koinonia** (közösség).

A szakrális ünneplésben, azaz a **liturgiában**, a hit alapvető döntését, a belső megtérést követően a hívő részese lesz Krisztus halála és feltámadása misztériumának. Ez a misztérium: a szentháromságos szeretet közösségének felkínálása az Atya részéről Jézus Krisztus halálán és feltámadásán keresztül a Szentlélek által.

Ez az az „Isten országa”, amely Jézus igehirdetésében központi helyet foglalt el, amely „elközelgett” (vö. Mt 4,17), csak be kell fogadnunk. Aki részesévé vált, annak élete eltelik Isten szeretetével, sőt túlcsoportul belőle **mások felé a szolgáló szeretetben** (diakonia) és **a tanúságtételben**, katekézisben illetve **evangelizációban** (martyria). **Ezek gyümölcse a koinonia, a közösség**: szeretetteljes egység egymással és az Istennel, ennek szüntelen, folyamatosan gazdagodó megélése a liturgiában, a tanúságtételben és a szeretetszolgálatban.

Plébániánk életében is e négy területnek kell, hogy meghatározó szerepe legyen.

A Képviselőtestület bizottságainak munkája, tevékenysége tekintetében vizsgáljuk meg plébániai életünket. A bizottságok kis csoportokban kezdték el **felmérni a jelenünket**, majd **meghatározzuk a továbblépés irányát, cselekvési tervünket**.

Milyen bizottságok, kis csoportok léteznek az egyházközségi Képviselőtestületben, amelyek megformálják a plébánossal együtt a lelkipásztori tervet?

Az alábbiakban a bizottságok nevét, témáját és tagjait közöljük:

1. Liturgikus bizottság: a plébánia liturgikus élete.

Tagjai: *Dányi Zoltán, Ferentzi Miklós, Sallainé Gresó Klára, Káplán atya, Kovácsik Antal, Kovácsikné Gonda Anna, László Tibor, Plébános atya.*

2. Karitatív bizottság: a karitatív tevékenység, szeretetszolgálat és jótékonyág összefogása.

Tagjai: *Dr. Gali Ida, Bereczki Jánosné, Dr. Bodor Jánosné (külsős tag), Ferentzi Miklósné (külsős tag), Dr. Vekerdy Márta, Plébános atya.*

3. Hitoktatási bizottság: evangelizáció, új evangelizáció és katekézis, hitoktatás.

Tagjai: *Gyóni Sándorné, Bodorné Ternai Sára (hitoktató), Biatovszkiné Kerezi Zsuzsanna, Nagyistók Tibor, Ferentzi Miklós, Sallainé Gresó Klára, Kovácsik Antal (hitoktató), Szabados Istvánné, Káplán atya, Plébános atya.*

4. Családgondozási bizottság: családpsztoráció.

Tagjai: *Kálmán István, Hajdú Gergely (külsős tag), Dr. Bodor Csaba, Kovácsik Antal, Konczné Kollát Mária, Plébános atya.*

5. Média, pályázatok és társadalmi kapcsolatok bizottsága:

Tagjai: *Száraz András, Konczné Kollát Mária, Kálmán István, Kovácsik Antal, Plébános atya.*

6. Műszaki, fejlesztési, karbantartási tervek és gazdasági élet bizottsága:

Tagjai: *Horváth Varga Sándor világi elnök, Nagyistók Tibor gazdasági felügyelő, Kovácsik Antal gondnok, Dr. Tarr Ágnes jogász, Ruskovits Lajosné, Forgó Pál, Plébános atya.*

A Szentlélek Isten segítse munkálkodásunkat, hogy ami jó, még jobb legyen, s mindannyian megújuljunk lélekből és érületben.

Salamon László
esperes – plébános

Pillanatkép a Képviselőtestület eskütételéről 2009. május

Krisztus munkatársi, készüljétek fel!

Krisztus munkatársi, készüljétek fel!
Jó hírt prédikálni induljatok el!
Buzgalommal telten szerzte járjatok,
Szeretemben s hitben munkálkodjatok!

Munka sok vár rátok, induljatok hát!
Pusztít a bűn, átok merre a szem lát.
Béna vak és sánta gyógyulásra vár,
Lelki újulásra, ki bűn útján jár.

Krisztus drága vére lemos minden bűnt.
Sátán rémítése nem árthat nekünk.
Szent kegyelme művét zengje ajkatok,
Az Úr szántó földjét járja lábatok!

Örömhírvivőknek útja mily kedves!
Szavuk üdvös ének, s mint a méz, édes.
Áldott égi béke csendül ajkukon.
Örvendj, Isten népe, s épülj szavukon.

J. B. Albertini

Szép külső – gazdag benső

Ha a Jó Isten is úgy akarja a Város-rehabilitációs pályázat keretein belül városunk két patinás épülete, a Szent Rókus és a Nagyboldogasszony templom is megújul.

Évekkel ezelőtt jelen voltam azon a megbeszélésen, ahol Bedő Tamás polgármester úr mondta Gyulai Endre püspök atyának, hogy: „*Felújítjuk a Szent Rókus templomot, és utána adjuk át az Egyháznak*”.

Az egykori kijelentés ma valóságközelbe került, mert a tervek szerint jövőre elkészül a padlóburkolat cseréje, a tetőfelújítás, a falszigetelés, a belső restaurálás és a külső festés. Ezeket a munkákat megelőzi egy komolyabb régészeti feltárás. A felújítás teljes összege várhatóan 86 millió Ft, melynek a Városi Önkormányzat adja a 15 %-át, a pályázati támogatás 85 % - a mellé.

A Nagyboldogasszony templom beruházás a tetőfelújítást, a falszigetelést és a külső felújítást foglalja magában. Ezen munkák várható bekerülési összege 92 millió Ft, amely munkák fedezetét 78 millió Ft pályázati pénz és 14 millió Ft Egyházközségi önerő teszi ki.

Minden meghirdetett fejlesztést jó szívvel támogattak eddig is a Kedves Hívek, maguknak érezve Isten földi jeleit, templomainkat.

Isten áldásának fogadhatjuk, hogy Egyházközségünknek nem a teljes összeget kell előteremteni, hanem csak a fejlesztés 15 %-át. Ehhez is elkel a jószívű pénzbeli segítség.

Szép külső – gazdag benső! Egy szép templom mindenkinek esztétikai élmény. Mi viszont azt is hisszük, hogy ami belül történik, az a lényeg.

Az anyagi támogatásra való felhívás mellett szeretnénk hívó testvéreinket arra is hívni, hogy újult erővel kezdjünk el együtt imádkozni a csütörtöki szentmisén és az azt követő szentségimádáson, Egyházközségünk meglévő és leendő tagjaiért, valamint a beruházás előkészítésében, kivitelezésében és lebonyolításában résztvevőkért is, hogy a szép templomi külső mellé egyre gazdagabb emberi benső is társuljon.

Nagyistók Tibor

„Hírt vinni ma is feladat és küldetés!”

2009. június 5-én egy „apostoli” kis közösség gyűlt össze a csongrádi Plébánián. Jelen volt a szentesi esperesi kerület újonnan létrehozott egyháztanácsainak lelkes csapata.

Baráti beszélgetésre, közös gondolkodásra hívott Serfőző Levente, a Szent Anna Egyházközség plébánosa, kerületi esperes. Levente atya gondolatébresztő bevezetőjében arról beszélt, hogy egy új testület létrejöttével egy új szakasz, új lehetőség kezdődik a közösség építésében minden plébánia életében. Az új kezdete, persze csak akkor lesz termékeny, ha sikerül valami speciális színt vinni a megszokottba, ha a közösség képviselői érzik a tevékenységük súlyát.

Jézustól kell tanulnunk, hiszen az „első egyháztanács” mondhatjuk, hogy az apostolokból tevődött össze. Ehhez a csoporthoz való tartozás életérzése pedig minden apostolban, mint kegyelmi dolog született meg, hogy felvállalhatták azt a feladatot, hogy ők a gyengék, a szegények, a bűnösök.

„Nyugodtan beállhatunk a sorba - mondta Levente atya - nem a különleges tudásunk, hanem egészen más az, amit az ember megtapasztal, együtt élni, elmélkedni Jézussal, mintha Neki mondanám, Őt szólítanám. Éppen ezért feladatunk lesz apostolnak, küldöttnek lenni, vinni valamit, akár az örömhírt.

Hírt vinni ma is feladat és küldetés!

„Mit hiszel, mit hiszek, tudjuk - mondta Levente atya -, bár sok tagja van, de mindez „egy Test” – írja Szent Pál az egyházzól, mint Krisztus Testéről. Apostolként élni azonban feladatot is jelent. Mindenkinek fel kell tennie a személyes kérdést- hangzott a tanítás:

„ Mi az én feladatom? Hiszen engem megbízta, bizalmat kaptam attól az egyházközségtől, amelyben élek, ahol ismernek.”

A II. Vatikáni Zsinat tanulsága szerint: ami Testben a Lélek, azok a keresztyének a világban, s nem a Test adja az erőt, hanem a Lélek.

„*Ti vagytok a föld sója, a világ világossága.*” (Mt 5, 13-14) - hangzott el a Hegyi Beszédben. Jézus nagykövetei vagyunk, amióta megkereszteltek, és a bér-málásban krizmával megjelöltek bennünket: feladatot, küldetést kaptunk a tanúságtévő életre. S ebben a romló világban különösen is aktualitást nyer ez az evangélium.

A szolgálat különböző, a feladat más, de egyfelé haladunk, egy a cél.

A tartalmas előadás után, a véletlenszerűen kialakult csoportokban az egyháztanácsosok építő beszélgetéseket folytattak a keresztyén közösségek speciális életéből, az apostolkodás áldásos eredményeiről, a nehézségek megoldásáról. A központi gondolat persze minden egyházközségben: a fiatalabb korosztály megnyerése, beszerzése az egyházba, példás hitélet megteremtése.

De ami a legfontosabb: a kis eredményeknek is nagyon kell örülni, hiszen - ahogyan Jézus mondta a mustármag kapcsán-, „mely kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél és fává lesz, úgyhogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágai között...”

A lelkesítő munkára sarkalló beszélgetések a csoportbeszámolókkal záródtak. Janes Zoltán plébános atya mint házigazda, úgy értékelte ezt az összejövetelt, hogy „a ma este értelme: a folytatás, a közös útkeresés...”

Valóban tartalmas estének adott otthont a plébánia, köszönjük, hogy itt lehettünk.

Konczné Kollát Mária

BESZÁMOLÓ AZ ÉNEKKAR MUNKÁJÁRÓL

2007 - 2009

/hiánypótló jegyzet/

Énekkarunk egész évben, szeptembertől júniusig heti egy énekkari próbán készül föl a liturgiában való szolgálatra. A nagy egyházi ünnepeken kívül átlagosan havonta egy alkalom van, amikor énekelünk, valamilyen egyéb jeles eseményen, vagy azért, mert új liturgikus időszak (pl. advent, nagyböjt) köszönt ránk. Röviden megpróbálom az énekkar életéből összefoglalni az elmúlt két évet.

2007-ben a legjelentősebb egyházközségi esemény volt a Tiszai Mária Napok 60. évfordulójának megünneplése 3 napos rendezvénysorozat keretében. Az énekkar szempontjából különösen fontos volt - a nagytemplomi és a rókusi búcsúi miséken kívül - a két búcsú közötti napon megrendezett kórustalálkozó és egyházzenei hangverseny. Meghívott kórusok voltak: Szent Márton Énekkar Kunszentmártonból, Szent Anna templom Székelyújvárosról, a mi énekkarunk, valamint néhány taggal képviseltették magukat a tiszalpai és a csépai templomok kórusai is. Az este ünnepi szentmisével kezdődött, amikor a résztvevő énekesek a kóruson: a két oldalkarzatán, illetve középen együtt énekeltek a szentmise liturgikus énekeit, valamint Kodály Magyar miséjét. Egyik kórustagunk munkahelyi elfoglaltság miatt csak késve tudott érkezni, és azt mondta: már a városházánál járva hallatszott a szép ének a templomból. A szentmise után lent a szentélyben kezdődött az egyházzenei hangverseny, ahol külön énekelt a kunszentmártoni, a szentesi és a mi énekkarunk. Ezután az összes énekes odaállt és négy dalt együtt adott elő. Látványos is szép volt ennyi együtt éneklő ember...

Ebben az évben az énekkar még két meghívást kapott vidékre: Kunágótán nov. 3-án énekeltek a Szent Imre búcsún, Eleken pedig dec. 8-án tartottunk egy egyházzenei hangversenyt az ottani fúvós zenekarral együtt, az eleki templombelső felújításának javára.

Hírmondó 2009. Ősz

A 2008. év legnagyobb énekari eseménye az ápr. 6-án Szentesen megrendezett egyházmegyei kórustalálkozó volt, amelyen 10 énekkar vett részt (Szentes, Újszeged, Szarvas, Kunszentmárton, Makó, Battonya, Hódmezővásárhely, Szegedi Dóm és Csongrád). Ez is közös szentmisével kezdődött, melyet Varga László atya, az OMCE (Országos Magyar Cecília Egyesület) igazgatója mutatott be. Utána következett az énekkarok egyéni bemutatkozása. Mi voltunk a legtöbben, alig fértünk fel a dobogóra. A hangverseny után agapé volt, ahol minden karvezetővel külön is beszélgetett László atya. A mi énekkarunkról nagyon sok szépet mondott. Többek közt azt, hogy a liturgikus szolgálaton túl hangversenyeken, egyházzenei áhítatokon való részvételünket is ajánlja. Egyben meghívott Vácra még arra az évre (ez nem valósult meg), de mindenképpen 2009-re, az októberi nagy váci kórustalálkozóra (ezen készülünk részt venni).

2008-ban még egy fájdalmasan fontos esemény gyűjtötte össze nemcsak templomunk, hanem városunk énekeseit is: okt. 24-én temettük Csongrád szeretett lelkipásztorát, Zsótér Antal atyát. Temetési szentmiséjén és a temetésen együtt énekeltünk a városi Zenebarátok Kórusával.

Az idei év júniusa két nagy eseményt hozott számunkra: 20-án, szombaton délelőtt Szegeden pappá szentelték Forgó Miklóst, városunk szülöttét. Délután 4 órakor a mi templomunkban mutatta be élete első szentmiséjét, amit énekünkkel igyekeztünk ünnepélyesebbé, meghittebbé tenni. A szentmisén ajándékképpen szólót énekelt Gyöngyössy Orsolya, aki Miklósnak gimnáziumi osztálytársa volt. Az újmiséis áldások alatt is végig énekeltünk.

Másnap korán reggel útra keltünk és Ajkára indultunk, ahol a Jézus Szíve templom búcsúi szentmiséjén, az ottani énekkar meghívására énekeltünk, két számot közösen velük is. A szentmise után a szentélyben néhány perces egyházzenei áhítatot tartottunk. Ezután meglátogattuk a híres ajkai Üveg-múzeumot, majd egy festői helyen ünnepi ebédet vettünk részt. Délután veszprémi városnézés volt a programunk, melynek legemlékezetesebb perceit a Püspöki Palotában töltöttük.

Röviden így tudtam összefoglalni az elmúlt két évet.

Együttal itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy hívjak minden jó hangú, énekelni szerető csongrádi hívőt az énekkarunkba. Csak úgy tudunk megmaradni és létezni, ha vannak és lesznek olyanok, akik vállalják, hogy hétről hétre, ünnepről ünnepre úgy alakítják egyéb programjaikat, hogy itt tudnak lenni az énekari próbákon és a szentmiséken, amikor együtt énekelünk. A próbákat pénteken este tartjuk $\frac{3}{4}$ 7-től a plébánia nagytermében. Az első próba szept. 11-én volt.

Babits Mihály szép soraival fejezem be beszámolómat, melyet énekkarunkkal is szívesen énekelünk: „Mindenik embernek a lelkében dal van, és saját lelkét hallja minden dalban, és akinek szép a lelkében az ének, az hallja mások énekét is szépen.”

Kovácsikné Gonda Anna
kántor

Nyári beszámoló

Ifjúsági tábor Domaszéken

2009. június 29-től július 5-ig hatodik alkalommal rendezték meg a Szeged-Csanád Egyházmegyei nyári tábort Domaszéken a Zöldfás Iskolánál.

Nagyon készültem erre a táborra, hiszen második alkalommal jelentkeztem már ide. Vártam én is a találkozást a barátokkal, barátnőikkel, akikkel tavaly mély barátságot kötöttem.

Nagy varázsa van ennek a tábornak, mert azt kapjuk mi diákok, amire a legjobban vágyunk, hogy beszélgessenek velünk, kérdezhessünk, választ kaphassunk a bennünket foglalkoztató kérdésekre.

A csoportvezetők között volt Veréb László atya, Pálfai Zoltán atya vagyis Paffi atya, Forgó Miklós atya és más ifjúsági vezetők, segítők, akik a tábor lakóit koruk szerint osztották, és így dolgoztunk együtt.

pl.: a legemlékezetesebb volt Joó Imre

bácsi beszámolója a spanyolországi zarándokútjáról, ami arra tanított, hogy a célt látni kell, s akkor az akadályok eltörpülnek, hiszen a hit, a fizikai erőt megsokszorozza; valamint Laci atya és Paffi atya előadása az életútról, hitről és életszakaszok jellemzőiről. Megtudhattuk, hogy a mi életszakaszunkban (serdülőkorban) hogyan állunk a hittel, Istenképpünkkel, imáinkkal, emberi kapcsolatainkkal.

Voltak más programok is pl.: mórahalmai és szikszósti fürdőzés, szarvasi kirándulás, röplabdázás, focizás, métázás stb.

Szép élmény volt itt lenni, szeretnék még többször ide visszajönni, s ezzel az írással pedig szeretnék minden 13-18 év közötti diákot arra buzdítani, hogy foglalkozzanak ők is a hitükkel, életükkel; hogy az év folyamán vegyenek részt a hitoktatásban, s majdan a jövő nyáron ebben a kellemes ifjúsági táborban találkozzunk.

Koncz Noémi

Fiatalok az egyházban

IFJÚSÁGI HITTAN

Júniusban ballagásra voltam hivatalos a Batsányi gimnáziumba. Az ünnepségen szomorúan állapítottam meg, hogy a sok száz diák közül jóformán egyet sem ismerek a templomból.

A gimnáziumban és a két szakközépiskolában egyelőre nem tudunk hitoktatást biztosítani. Gyerekek százai lépnek úgy a serdülőkorba, hogy nem áll mellettük kortárs keresztény közösség, pedig épp ebben a korban nő meg a kortárs kapcsolatok jelentősége a szülői tekintély rovására. Ekkor alakul ki az identitás és a világnézet is. Ha a diáktársak között bőséges a keresztény értékek iránt, esetleg meg is sértik azokat, akkor nagy a veszély arra, hogy a gyermek maga is átalakítja értékrendszerét, barátaihoz alkalmazkodik, és elfordul a vallástól.

Szomorú rágondolni azokra az ismerős gyermekarcokra, akik pár éve még minden vasárnap a ministránsok közül vagy a padsorokból pislogtak vissza rám, de akiket ma már hiába keresnek a miséken. Egy kortársakból álló, jó keresztény közösség nagyon sokat segíthet abban, hogy a vallásosan nevelt gyerek meg is maradjon hitében. Egy ilyen közösségben megtapasztalhatja, hogy a fiataloknak is lehet és érdemes a keresztény értékek szerint élni. Megértést, elfogadást érez, amire minden fejlődő személyiségnek nagy szüksége van. Kimondhat olyan mély lelki dolgokat, melyeket az iskolában vagy a focicsapatban ciki lenne. Keresztény fiatalhoz illő magatartásmintákat tanulhat kortársaitól.

Ilyen keresztény közösséget igyekeznek alkotni az ifjúsági hittanosok. Minden szombaton este összejövünk a

plébánián,
imádkozunk,
beszélgetünk
erkölcsi
melyek
számunkra.

után játszunk

biliárd, kártya,
vagy tovább beszélgetünk más témákról. Az összejöveteleket a káplán atya és én felváltva tartjuk. Átlagosan 6-12-en vagyunk jelen egy alkalmon, de már mintegy 20-25-re tehető azoknak a száma, akik legalább egyszer megfordultak a körünkben.

énekelünk és
olyan vallási,
kérdésekről,
érdekesek

A záróima

(pingpong,
társasjáték),

A hittan eredetileg csak a tanévek alatt működött. Nagyon örültem viszont, amikor a nyár közepén az egyik hittanos megkérdezte tőlem, hogy mikor kezdődik újra az ifjúsági hittan.

„Következő szombaton” válaszoltam szinte gondolkodás nélkül, és most már elmondhatom, hogy érdemes volt már júliusban újrakezdeni. Bár sokan nyaralni voltak, valójában mégis többet tudtunk találkozni, mert aki itthon volt, az sokszor ráért. Így történhetett, hogy a szokásos szombati összejövetelek mellett két alkalommal is le tudtunk menni a Körös-torokra, nyár végén pedig „nyárbúcsúztató metázást” rendeztünk, a cserkészekkel közösen. Mindegyik program szépen sikerült, és nagyon hasznosak is voltak, nemcsak azért, mert jól éreztük magunkat, hanem azért is, mert a fiatalok jobban megismerték egymást, erősödtek a közösségen belüli kapcsolatok. Bízom benne, hogy ezen az úton tovább haladva erős közösséggé válhatunk, olyan közösséggé, mely képes vonzerőt gyakorolni más fiatalok is. Azokra, akik most még közömbösek a vallás iránt.

Végezetül arra kérjük a kedves Olvasót, hogy ha van középiskolás vagy egyetemista korú rokona, barátja, ismerőse, akkor szóljon neki erről a közösségről, és biztassa arra, hogy eljöjjön hozzánk. Ha pedig a kedves Olvasó maga is középiskolás vagy egyetemista korú, hát tegyen egy próbát, és jöjjön el személyesen.

Az ifjúsági hittan csupán egy út a sok közül, melyek mind a lélek ápolásához vezetnek. Az utakat szabadon választhatjuk meg, egyvalami azonban kötelező: *választani*. Csak így tudunk haladni a végső cél felé, melyet sosem szabad szem elől téveszteni. Hiszen „*mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatja az ember cserébe a lelkéért?*”

(Mt 16,26)

íjf. Kovácsik Antal

*„Kezet csak megfogni szabad...
Elveszíteni vétek... Ellökni átok...
Egymásba simuló kezek tartják össze
az Eget s a Világot!”*

Albert Camus

Cserkészek és hittanosok nyári táborozásai

Az elmúlt két év igen gazdag volt tábori élményekben. Hogy a folytonosság ne szakadjon meg, beszámolómat egy rövid visszatekintéssel kezdem. 2007. júl. 27. és aug. 6. között egy autóbusznyi csongrádi cserkész és hittanos vett részt Erdélyben - Sepsiszentgyörgy mellett -, a Vadas Cserkészparkban egy közös cserkész táborban a sepsiszentgyörgyiek meghívására.

Előzőleg 2006-ban mi láttuk vendégül őket, most pedig mi voltunk a vendégek egy 200 fős cserkész táborban, Erdély különböző helyeiről érkezett cserkészekkel együtt. Megtapasztaltuk a székely vendégszeretetet, megcsodáltuk a gyönyörű erdélyi tájakat, nevezetességeket.

A háromszéki medence látványosságai mellett (Mikes-emplék hely Zágónban, Csomakörös, Gábor Áron működési helye stb.) szinte egész Székelyföldet bejártuk. Helyi tájszólással írom, hogy élethűbb legyen: "Esmét felsederedtünk hát s elmentünk Csíkba es."

Megünnepeztük a világcserkészlet megalakulásának 100. évfordulóját. Hazatérve Csongrádra itt-hon egy kiállítással is megemlékeztünk a centenáriumról: a Műv. Házban szept. 17-28 között ingyenesen látogatható volt cserkészéletünket bemutató kiállítás (553. sz. Szent Imre Cserkészcsapat).

2008. júl. 28. és aug. 8. között szintén közös táborozáson vettünk részt a Zemplén-hegységben lévő Kishután, a Kemence-patak mellett. 92-en táboroztunk együtt: a két csongrádi csapaton kívül szentesiek, pécsiek, sőt német cserkészek is voltak velünk. Habár a németek nem tudtak magyarul, mégis nagyon kedvesek voltak velünk. "Nyugodtan bízzatok ránk magatokat, bár még mi sem jártunk itt egyszer sem, de majdcsak odatalálunk!" - mondtuk nekik egy túravezetés alkalmával, és a térkép segítségével valóban elértük célunkat.

A füzéri vár, Boldogkőváralja, Vizsoly, Sáros-patak, Széphalom megtekintése mellett legemlékezetesebb egy 40 km-es gyalogos túránk volt a regéci várhoz (volt Rákóczi-vár). Reggel 7-kor indultunk úticsomaggal, este 10-kor érkeztünk vissza. Az erdőben visszafelé már sötét volt, erdei állatok szemei foszforeszkáltak zseblámpáink fényében, de szerencsésen hazaértünk. Ebben a kishutai táborban született meg baráti kapcsolatunk a pécsiekkel.

2009. júl. 10-19. között a meghívásukra az idén a Mecsekben táboroztunk egy kerületi nagytábor részeként (pécsi, siófoki, szekszárdi, mohácsi cserkészekkel együtt). 300 cserkésszel találkoztunk közös programok alkalmával a Hetvehely község körüli erdőben, a Sás -, és Nyáras völgyben, gyönyörű természetvédelmi területen. Táboraink több km-es körzetben, 10 helyszínen voltak elhelyezve.

Mi csongrádiak vendéglátóinkkal, a pécsi 652. sz. I. Rákóczi György Cserkészcsoporttal voltunk együtt. Igazi kihívás és kaland volt ez a tábor, távol a civilizációtól. Még a mobiltelefonok sem működtek lent a völgyben és nem is hiányoltuk.

Úgy voltunk, mint honfoglaló őseink: mi magunk építettük fel táborunkat, főztünk a táborban, önellátóak voltunk. A tábor végeztével pedig úgy hagytuk magunk után a patak menti völgyet, mintha ott sem lettünk volna. A közös sportnapok, tábortüzek, táncház, istentisztelet és játékok mellett legnagyobb élmény volt számomra a Jakab-hegyi tanösvény végigjárása. Amúgy „öregurasan”, ahogy a gyerekek paródiát készítettek róla: vagyis kb. 20 km-t gyalogoltunk hegyvidéken, nagy melegben, tempósan, a kényelmet félretéve.

Mint általában minden tábor végén, most is összerázódtunk: baráti kapcsolatok születtek, és nehéz szívvel váltunk el egymástól. Távol a civilizációs ártalmaktól, a természet lágy ölen, a tábori zászlószertartásokon és imákon keresztül jobban meg tudtuk érezni és érteni Isten irántunk való gondoskodó szeretetét.

Hittanos táborok:

Folytatom a sort a hittanos táborokkal. Felmerült a kérdés: Mi lesz azokkal a gyerekekkel, akik nem cserkészek, illetve nem tudnak távoli táborokba eljutni anyagi és egyéb körülmények miatt? Próbaképpen szerveztünk 2008. jún. 19-21. között egy helyi, Csongrádtól 8 km-re található hittanos tábort a Mámai kompháznál, a Tisza partján - I. Honfoglaló Hittanos Tábor címmel. Várakozáson felül jól sikerült: 40-en jelentkeztek, a programok ingyenesek voltak (íjászat, hajókirándulás, kézműves foglalkozás stb.). A tábor egyedüli hátránya - véleményem szerint - a sok szűnyog volt, egyébként a gyerekek jól érezték magukat.

Mindezek felbuzdulva 2009. jún. 29 és júl. 3. között rendeztük meg a II. Honfoglaló Hittanos Táborát ugyanitt, kibővített programokkal, hivatalosan bejelentve, ANTSZ engedéllyel. Mint az előző tábor, ez is honismereti jellegű volt.

Továbbra is célunk volt, hogy segítséget nyújtsunk a szülőknek a gyermeknevelésben: önállóságra nevelés, közösségépítés, alkalmazkodó képesség fejlesztése, magyarságismeret bővítése lelki keretek között. Ehhez kapcsolódott tiszalpai kirándulásunk (Árpád-émlékmű, honfoglalás kori falu, Holt-Tisza parti akadályverseny), valamint Lakitelek - Tőserdő bebarangolása.

Az idén már 50 gyerek jelentkezett a táborba. Szűnyog most nem volt, viszont egy nagy felhőszakadás félig kiöntött bennünket sátrainkból a 2. napon. Ezt a megpróbáltatást elhárítottuk azzal, hogy új sátrakat állítottunk, ill. felköltöztünk a kompház épületébe. A többi napon már jó idő volt. Az idén is volt a táborban számháború, lovaglás, kürtőskalács-sütés, újszati, kézműves foglalkozás, stb.

Felemelő és megható volt az utolsó táborút végén (vendégtáborút) a szeretetkör a tűz körül, közel 100 résztvevővel. Ez a tábor bebizonyította, hogy van létjogosultsága egy állandó, lakóhelyhez közeli hittanos tábornak - igénylik a szülők és a gyerekek.

A szervezők nevében ezúton is megköszönöm mindazoknak segítségét, munkáját, amellyel bármilyen módon hozzájárultak a táborok létrejöttéhez.

Kovácsik Antal

„Szívem minden húrja rólad muzsikál!”

Ez volt a mottója annak a katolikus zenetábornak, amit 2009. július 20-tól 26-ig rendeztek meg a Kecskeméttől 25 km-re lévő Izsák nevű kisvárosban.

Volt kecskeméti diáktársaimtól értesültem erről a zenei táborról, s úgy gondoltam, hogy ott a helyem. A Pázmány Péter Katolikus Egyetemről és a Ward Mária (Angolkisasszonyok) Katolikus Leánygimnáziumból (az én volt iskolámból) 16-an gyűltünk össze hasonló korosztályban és közös céllal:

–„az Urat dicsőíteni citerával és zengő muzsikával!”- a citerát jelen esetben felváltotta a sok gitár, a fuvola és egyéb hangszerek.

A szállásunk a templomkertben lévő közösségi házban volt. Első nap megérkeztünk és hamar összeismerkedtünk, majd 4 csapatra osztottak bennünket.

A hét fő témája Dávid király élete, története volt. Így a csoportnevek is hozzá kapcsolódtak. Én a Saul csoportban voltam. A csoportok az első esti akadályversenyhez kellettek, illetve a napi teendők elvégzéséhez pl.: volt reggeliztető, egy ebédeltető, egy vacsoráztató és egy imádkozó csoport.

Délelőttönként a helyi diakónus, Földvári József, - közismertebb nevén: Jé-Bé -, tartott tanításokat, amik sok mindenre fényt derítettek, és általa jobban megismertük Dávid király jellemét, dicsőségét, botlásait, és saját életünkre is tudtunk vetíteni belőle.

A tanításokat mindig a közös éneklés követte, a gyakorlás a mindennapi misékre, illetve a 26-i fellépésünkre készülődés, ahol köszöntöttük a nagyszülőket Szent Anna napján.

Ebéd után egy kis csendes pihenő volt, ami általában abból állt, hogy vagy az udvaron játszottunk, vagy benn a házban próbálgattuk egymás hangszereit, vagy esetleg a hajnalig tartó vidám beszélgetések fáradalmait pihentük ki.

Délutánonként még egy gyors zenei próba volt, és utána mehettünk hangszereinkkel a 6 órai misékre, amit Podmaniczki Imre atya mutatott be, bizonyára ő is hozzájárult lelkünk fejlődéséhez nagyszerű prédikációival.

Egyik nap kézműveskedtünk is, amikor egyik vezetőnk, Kleineisel Marcsi családja meglátogatott minket, és együtt könyvjelzőt gobelineztünk a szentírásunkba, illetve batikoltuk a pólóinkat, hogy a fellépésünkre egyenpólónk legyen.

Utolsó éjszaka este fél 12-kor átmentünk a templomba egy közös szentségimádásra. Vezetőink nagyon bensőséggé tették a hangulatot a templomban, a szentély tele volt mécsesekkel, a főoltár elé támasztották az Irgalmas Jézus képét, és ott imádkoztunk körben ülve a szőnyegen. Csak a gyertyák égtek, és az énekeink halkán szóltak a templomban. Mindannyian éreztük, hogy ez a hét egy csoda volt, s éreztük, hogy Isten velünk van...

Végül vasárnap részt vettünk az utolsó közös szentmisénken, és utána egy záró koncertet adtunk az egyen pólóinkban, és felköszöntöttük a megjelent nagyszülőket.

Nagyon jó érzés még most is visszagondolni arra a hétre. Roppant felemelő volt, sok ajándékot kaptam Istentől, új barátokat, gyönyörű énekeket, szép emlékeket és sok szeretetet.

Jövőre is megrendezésre kerül ez a tábor, amire sok szeretettel várunk minden érdeklődőt, és Istent dicsőíteni vágyó fiatal.

Szabó Klára Bernadett

Elsőáldozás pünkösöd napján Felgyőn

A Szentlélek egyesítő ereje velünk volt: együtt ünnepeltünk a Polgármester Úrékkal, az óvoda dolgozóival, óvó nénikkel, dadusokkal, az iskola vezetésével, tanító nénikkel és a felgyői hívekkel.

Az elsőáldozók névsora: *Nánási Emese, Baktai Áron, Gyöngyi Krisztián, Sebők Attila, Klimó Bence, Tóth Máté Patrik;*

Az elsőáldozási szentmise után agapén vettünk részt szülőkkel, vendégekkel együtt.

Június 14-én a felgyői úrnapi körmeneten 18 kis- és nagycsoportos óvadás, első osztályos kisgyermek szórta az Oltáriszentség előtt a virágokat.

Az elsőáldozók osztálykiránduláson voltak, így nem tudtak velünk együtt ünnepelni.

A szentmise végén Hevesi Anett szavalta el Sík Sándor: Te Deum című versét, majd minden virágszóró egy tábla csokoládét kapott a plébánia hivaltól.

Várjuk szeptemberben is szeretettel hitoktatásra a gyermekeket!

Kérjük, a kedves szülőket támogassák kérésünket!

Szabados Istvánné hitoktató

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás XVIII. Országos Találkozója

Prófétául rendeltelek

a nemzetek számára. Jer 1,5

2009. november 7.

ICECENTER
Budapest, IV. kerület,
Homoktövis u. 1.

9 órától gyülekező
Közös program kezdete 10
Szentmise 16 órától, utána dicsőítés

További információk:
www.karizmatikus.hu

Főelőadó:
Bruce Yocum Írországból,
a Kéthéti Kard Közösség vezetője

Zenei szolgálat:
Csizér László, Flach Ferenc

Nagyboldogasszony búcsú 2009

Az idén is elérkezett a Nagyboldogasszony búcsúja augusztus 16-án. A korábbi évektől eltérően csendesebben készültünk és ünnepeltünk. Plébános atyánk fontosabbnak tartotta, hogy lelkiükben legyünk felkészülve az ünneplésre és ne a külső pompa legyen a mérvadó.

Ezért csütörtökön és szombaton az esti szentmise után szentségimádást tartottunk, hogy jobban el tudjunk mélyülni Isten Szeretetében. Több időt töltöttek az atyák a gyóntatószékekben is, hogy meg tudjunk tisztulni bűneinktől lelkünket is ünneplőbe öltöztetvén a búcsúra.

Augusztus 14-én, pénteken este a Szent Rókus templom búcsúját tartottuk a templom kertjében, mivel a közelgő felújítási munkák miatt a templombelső már üresen várja a munkakezdet.

Vasárnap a búcsúi nagymiséét dr. Varga Lajos váci segédpüspök, pápai káplán, címzetes apát celebrálta. Varga segédpüspök urat XVI. Benedek pápa 2006. május 27-én nevezte ki a Váci Egyházmegye segédpüspökévé, és a Sicca Veneria címzetes püspöki címet adományozta neki.

A lelkünket felemelő, pompázatos szentmisén prédikációjában is próbálta figyelmünket Isten felé fordítani.

A szentmise végén a már megszokott módon a Csongrádi Fúvósenekar tagjaival együtt kerültük meg a templomot körmenetben. Végül egy kis szeretetlakoma – agapé várta a plébánia előtt a híveket.

Sallainé Gresó Klára

A Nagyboldogasszony Plébánia Képviselőtestületének névsora 2009. ápr. 19-től:

dr. Bodor Csaba, Dányi Zoltán, Ferentzi Miklós, Forgó Pál, dr. Gali Ida, Gyóni Sándorné, Horváth-Varga Sándor, Kálmán István, Konczné Kollát Mária, Kovácsik Antal, Nagyistók Tibor, Ruskovits Lajosné, Sallainé Gresó Klára, Száraz András, dr. Tarr Ágnes, dr. Badóné dr. Vekerdy Márta.

Felgyőről tagok: Biatovszkiné Kerezsi Zsuzsanna és László Tibor.

Hivatalból tagok: Salamon László plébános egyházi elnök, Cibian Miklós káplán és Kovácsikné Gonda Anna kántor.

A Képviselőtestület világi elnöknek Horváth Varga Sándort választotta.

Az Élet Igéje 2009. szeptember

„Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá.” (Mt 6,33)

Az egész evangélium forradalom. Krisztusnak nincs olyan szava, amely felül ne múltna az emberi szavakat.

Ha egész lényeddel Isten felé fordulsz, és mindent megteszel azért, hogy Ő uralkodjék benned, és a többiekben is – azaz törvényei szerint irányítod az életedet – akkor az Atya minden nap megadja, amire szükséged van.

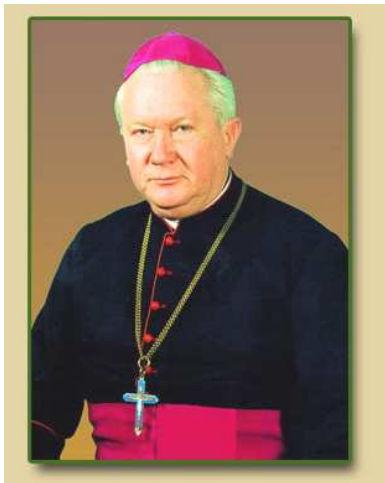
Ha azonban elsősorban önmagaddal vagy elfoglalva, akkor egy idő után csak az e világi dolgokkal fogsz törődni, akkor ezek rabul ejtenek majd téged. Ez lesz a legfőbb kérdés számodra, ez lesz minden erőfeszítésed célja, és így beleesel abba a súlyos kísértésbe, hogy csak a saját erődre számítsz és egyre kevésbé Istenre...

„Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá.”

Az áthelyezésekről

Rendhagyó módon Balás Béla püspök mindig aktuális témájú cikkét közöljük.

A plébániák munkából és javadalomból állnak. Jelen helyzetünkben ezeknek az egyensúlya megbomlott. A nagyobb plébániák igen sok hagyományos lelkipásztori törődést és "evangelizációs" munkát jelentenek. Ez a kihívás rendkívüli kegyelmi, idegzeti és szellemi felkészültséget kíván, s anyagilag a befektetett "energiának" csak a töredékét téríti vissza. Üzletként ráfizetés, de mennybe vivő szűk útnak kiváló.

Ezért a plébánosi kinevezés manapság nem jutalom, nem előreléptetés, nem is a szerencse, vagy a véletlen műve. Inkább embert próbáló feladat, ami jobban hasonlít a keresztre feszítéshez, avagy szebben kifejezve "oltár-áldozathoz", mint a letűnt idők papi karrierjéhez.

A plébánosi felmentés nem "kinyírás", "leszámolás", vagy a hatalmasok szeszélye. A püspököt, mint apostol utódot, kötelezi a hívők, illetve a nem hívők szeretete is. Törödnünk kell az újabb korosztályokkal, lakótelepekkel, intézményekkel is, ugyanakkor a megrokkant paptestvéreket sem lehet az összeesésig kihasználni, még akkor sem, ha ők már nem veszik észre teljesítőképességük határát.

Az élő egyházmegye nem szépen rendezett temető, ahol mindenkinek állandó helye van. A papok nem "álló játékosok" egy idegenektől pörgött "csocsóban". Gondoljunk inkább a bevetésre kész mentőkre, vagy az új meg új évfolyamot tanító, minden órájukra készülő tanárookra...

A lelkipásztorkodás a most érkező Isten Országáról szól, a Jézussal való jelen kapcsolatot

segíti, különben hitetlenné válik, személyi kultuszba fullad. Az áthelyezési ügyeket a legkényesebb, legfontosabb feladataimhoz sorolom. Igyekszem azokat a tölem telhető legteljesebb odafigyeléssel és alapos imával előkészíteni.

Kérem munkatársaimat, hogy jóindulatomat feltételezve, ezt újból magyarázzák el a híveknek is. Nekik éppúgy nem tulajdonuk a papjuk, amint a plébánosnak sem magánbirtoka az egyházközsége. A cölibátusban élő katolikus papokat - féltékeny szeretettel - közvetlenül az Úr hívta, mégpedig mindenki számára. Ez az ő tartásuk titka. Akár magán-személy, akár kisközösség vagy mozgalom, akár lustaság vagy szenvedély zavarna bele Jézus és papja belső kapcsolatába, egy istenadta hivatásba gázolna, az egész egyházmegyét, s benne az emberek tömegét támadná. Jézus urunk az anyaszentegyházat nem hangulatokra, tüntetésekre, népszavazásokra bízta.

Az új papi hivatások és az újonnan áthelyezett papok Isten ajándékai. Ne szomorítsuk meg a Szentlelket (Ef 4, 30) azzal, hogy nem fogadjuk be őket, vagy ők szidják elődjüket, esetleg a régiek rendetlen kötődéseikkel megkeserítik utódjuk indulását.

Kívánom, ki-ki lelje örömét abban a jóban, amivel ő tud hozzájárulni közös, szent feladatunkhoz!

Balás Béla
kaposvári megyéspüspök

Kép – csend – élet

Ezen rovatunk nem titkolt célja eredetileg az volt, hogy próbáljuk meg néhány fényképpel címszavakban felidézni mindazt, ami az elmúlt két esztendőben történt. Rövid időn belül azonban rá kellett jönnünk, hogy a teljesség igényével ezt kivitelezni nem lehet. Éppen ezért döntöttünk úgy, hogy a „Papság éve” alkalmából gondoljunk most lelkipásztorainkra...

Bizonyára a képeket nézve mindenkinek eszébe jut - akár hívő akár nem- néhány emberi gondolat vagy ima. Ne csak azokra gondoljunk most, akik ezeken a képeken felfedezhetők, hanem a világon tevékenykedő valamennyi lelkipásztorra, vagy épp azokra, akiket már az Úr magához szólított.

Szerk.

Rejtvény

Évközi 25. vasárnapra (2009. szeptember 20.)

A rejtvényben, Jézusnak egy a mai evangéliumban elhangzott ismert mondatát rejtettük el. A betűket úgy kevertük össze, hogy ABC sorrendbe tettük. Találd meg a megfelelő sorrendet és írd le Jézus mondatát!.....

Az összekevert betűk:

aH aaiklv eöls aakr eilnn, eegyln eiidkmnn öökttz az oóulst, és eeiidkkmnnn a aóogjlsz!

Évközi 26. vasárnapra (2009. szeptember 27.)

A mai rejtvény megfejtését a vastagon bekeretezett rész adja meg!
Remélem nem lesz túl nehéz! (Mk 9,38-48)

1. A mai evangélium szerzője

2. Istennek legyen.....!

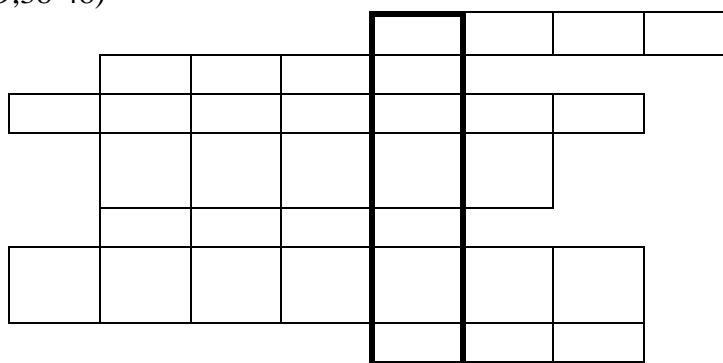
3. Isten háza

4. A mai evangéliumban említett apostol

5. Érzékszerv

6. "Jobb bemenned az életre."

7. Nagyon régi

A megfejtéseket postai levelezőlapon küldjétek el a plébánia címére, vagy a misék után adjátok be a sekrestyébe legkésőbb 2009. október 30-ig! A helyes megfejtők között könyvjutalmat sorsolunk ki!

Cím: Nagyboldogasszony Plébánia, 6640 Csongrád, Kossuth tér 4.

IRODAI SZOLGÁLAT A PLÉBÁNIÁN

hétfő – péntek: 9 - 12; 14 - 16

MISEREND

Nagyboldogasszony templom:

hétfőtől szerdáig reggel 7 óra

csütörtöktől este 6 óra

vasárnap: 8, 10 és este 6 óra

Szent József templomban:

hétfőtől szombatig du. 5 óra

vasárnap: de. fél 10 óra

Bokroson:

minden vasárnap reggel 8 óra

Felgyőn:

minden vasárnap de. 11 órakor

lesznek a szentmisék.

HÍRMONDÓ

A csongrádi Nagyboldogasszony templom és a felgyői Szent István templom kiadványa.
Megjelenik évente négy alkalommal.

Lapzárta: 2009. szeptember 6.

Szerkesztőség tagjai:

ft. Salamon László
esperes, plébános
felelős kiadó

Szárász András
főszerkesztő

további szerkesztők:

Konczné Kollát Mária
Kálmán István
Kovácsik Antal

Szerkesztőség címe, elérhetősége:
Nagyboldogasszony Plébánia,
6640 Csongrád, Kossuth tér 4.
E-mail: csongrad@gmail.com